

hvilke Personer der er mest at foretrække. Hvis Ministeren ikke blot kunde forkaste det skete Valg i Henhold til § 9 Nr. 1—3, men endog positivt bestemme, hvem der skulde vælges, vilde man svække Nævnets hele Stilling, gøre dets byrdefulde Virksomhed yderst utilfredsstillende, forlægge en stor Del af Arbejdet fra Nævnet til Ministeriet — en Centralisation, som næppe er ønskelig — og udlette Betydningen af Nævnets folkevalgte Karakter.

Hvad endelig den i hele § 8 og § 9 foreskrevne formelle Fremgangsmaade angaar, bør der hos Indenrigsministeren være korrigerende Myndighed til Overholdelse af Bestemmelserne.

§ 11. De under § 5 udviklede Grunde for i Byerne at blive ved Bevillingers Livsvarighed gøre sig ikke saa stærkt gældende paa Landet, og her kommer en Grund mere for at gøre Bevillingen kortvarig, nemlig Reglerne om Kommuneafstemning, hvis Virkninger i alt for høj Grad kunde krydses, saafremt der i de Perioder, hvor Kommuneafstemningen ikke udviste tilstrækkelig Majoritet mod Bevillinger, kunde skabes Forretninger, der senere kunde trodsé enhver Afstemning. Paragraffens andet Stykke indeholder ikke væsenligt andet end, hvad der er Lov for Tiden; dens sidste Del sigter til, at der visse Steder, hvor Herbergeriet f. Eks. ligger i Nærheden af en Landsby eller en Fabrik, kan være Anledning til udtrykkelig at nævne den Vejafstand, indenfor hvilken Beboerne ikke kunne anses som rejsende.

§§ 12 og 13. Paa Landet er Forholdet for Tiden det, at Bevillingsmyndigheden har uindskrænket Raadighed til at tage alle de Hensyn, den finder rigtigt, baade til Person, Lokale, den forhaandenværende Trang m. m. Det, der kræves, er altsaa ikke som i Byerne en udvidet Myndighed for Bevillingsmyndigheden til at stille Fordringer, men en lovordnet Forretningsgang, som skaber Garanti for, at de i Sagen interesserede virkelig kunne komme til Orde, før Bevilling gives, og navnlig for, at Befolkningens, Kommuneraadets Ønsker faa en fremtrædende Plads ved Afgørelserne.

Ved at foreslaa Amtmanden som den normale bevilgende Myndighed og Indenrigsministeriet kun som 2. Instans i de Sager, hvor der ikke er opnaaet Enighed mellem Amtmand, Kommuneraad og Politimester, har man særlig taget i Betragtning den Arbejdsbesparelse; det her vil betyde for Ministeriet at komme bort fra Centralisationen.

For at undgaa unødige Omsvøb har man ikke foreskrevet Offentliggørelse af enhver Ansøgning, selv den, der ingen Udsigt har til at blive imødekommen; men i de Tilfælde, hvor der kan være Tale om at give Bevillingen, bør paa den anden Side altid en Offentliggørelse finde Sted, for at de berettigede Interesser kunne faa Anledning til at tilkendegive sig. Befolkningen har Krav paa Offentliggørelsen, forinden dens Kommuneraad tilraader Bevillingen, og bliver den ikke anbefalet af Kommuneraadet, haves der Krav paa Offentliggørelse, forinden der af Bevillingsmyndigheden gives Bevilling i Strid med Raadets Indstilling.

Ligeledes er der Grund til at spare Omsvøb i de Tilfælde, hvor Amtmand, Kommuneraad og Politii paa Forhaand ere enige om ikke at give Bevillinger, og en Henlæggen af Ansøgninger er i saadanne Tilfælde tilladt af Politiet.

Kommissionen er imidlertid som ovenanført ikke bleven staaende ved den Garanti, der ligger i en ordnet Forretningsgang og i Offentliggørelsen. Stemningen mod flere Bevillinger i Kommunen kan være saa stærk, at den bør kunne gøre Udslaget, hvad enten Kommuneraadet er for eller imod, og man har derfor ment, at en Kommuneafstemning i sidste Instans bør kunne virke forhindrende.

Da det som alt antydet ikke er sikkert, at Kommuneraadet paa dette Omraade er i Overensstemmelse med Beboerne, eller at dets Mening stemmer med Statens Interesse, har man aabnet Mulighed for Amtmanden til at beslutte imod Raadet; men Raadet kan appellere til Ministeriet, og for det Tilfælde, at Indenrigsministeriet skulde med Amtmanden være tilbøjelig til imod Kommuneraadet at give Bevilling, har man som sidste Middel, hvis Raadet ønsker at forhindre Bevillingen, givet det Adgang til at forlange Folkeafstemning, og samme Ret har man, for det Tilfælde, at Raadet ikke skulde være i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker, givet 10 % af Befolkningen.

Dette Krav fra Kommuneraadet eller fra 10 % af Beboerne fremkommer som en Begæring til Bevillingsmyndigheden om eventuelt at lade Kommuneafstemning afholde. Saadan Begæring medfører ikke, at Kommuneafstemning skal afholdes. Hvis Autoriteterne allerede ved Begæringen lade sig paavirke til ikke at give Bevilling, bør det besværlige og kostbare Apparat, som Folkeafstemningen er, undgaaes. Begæringens